

Εἰς τὸν *Βασιλέα Λήρ* κατώρθωσε αὐτὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δράμα τοῦ *Αἰκάρ*, νὰ φθάσῃ, εἰς μερικὰς πράξεις, εἰς τὸ ὕψος τοῦ ρόλου τοῦ δυστυχισμένου βασιλέως.

Ὁ *Λήρ* καταθλίβει τὸν θεατὴν καὶ τὸν καταπονεῖ. Ἡ τρέλλα τοῦ βασιλέως περὶ τὸ τέρμα τῆς ζωῆς του, ἡ ὁποία ἐκρύπτετο ἕως τώρα καὶ ἡ ὁποία ξεσπᾷ μὲ τὴν δυστυχίαν, εἶναι μία ἀπὸ τὰς τραγικωτέρας σελίδας τοῦ θεάτρου τοῦ *Σαίξπηρ*.

Τόσον ἀλλεπάλληλα εἶνε τὰ γεγονότα, τόσον ζωηραὶ αἱ σκηναὶ τῆς δυστυχίας, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔπλασε μὲ τὰ δικά του τὰ χέρια, ὥστε καταντᾷ τὸ δράμα αὐτὸ νὰ θλίβῃ, μόνον νὰ θλίβῃ. Αὐτὴ ἡ ἔντασις τοῦ πόνου, αἱ τόσαι περιπέτειαι, ποῦ ὑφίσταται ὁ *Λήρ*, γεννοῦν τὴν δυσφορίαν. Ἴσως δὲν εἴμεθα πλέον ἱκανοὶ νὰ παριστάμεθα εἰς τραγωδίας. Ἴσως εἶναι ἀνώτεραι τῶν φυσικῶν μας δυνάμεων καὶ ἡ ψυχὴ μας ἀδυνατεῖ νὰ ὑποστῇ τόσον μεγάλους κλονισμούς. Καὶ ἔτσι, ὅταν εἰς τὸ τέλος τοῦ δράματος, εἰς τὴν ὥραίαν, τὴν τόσον ἀληθινὴν καὶ τόσον θλιβερὰν σκηνὴν τοῦ ταλαιπώρου βασιλέως ποῦ σφίγγει εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν νεκρὰν του κόρη, λύη πλέον τὰ γόνατά του ὁ θάνατος, ἀναπνέομεν μὲ ἀνακούφισιν διὰ τὸ ἐπερχόμενον τέλος. Εἰς τὴν σκηνὴν αὐτὴν ὁ *Νοβέλλι* ἀποδίδει ἀπαραμύλλως τὸν θνήσκοντα, τὸν ἐξηντλημένον ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας καὶ τὰς θλίψεις ἀτυχῆ βασιλέα. Λυώνει χωρὶς δύναμιν καὶ χωρὶς πνοήν, τὸ καταπονημένον, τὸ ἄψυχον πλέον σῶμα του.

KIMON MIKHAELIDHS